

ELFENSTOF IN DRABBELDAM

ALEXANDRA ALINK

VOOR ANEMOON EN TYCHO

Eerste druk, 2017

© 2017 Alexandra Alink

BOOK2B bv, Berkel en Rodenrijs

www.BOOK2B.nl

Illustratie cover: Xantha-Iris Vorst

Vormgeving: Vincent van Zandvoord

ISBN: 978-90-826834-0-0

NUR: 280

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ELFENSTOF IN DRABBELDAM

Weet je soms niet wat je wilt doen en ben je je aan het vervelen?

Kijk dan eens uit het raam, misschien zie je plotsklaps een elfje. Elfjes willen nog weleens komen wanneer je alleen bent, zodat je je niet zo verveelt. Elfjes zijn schattig en lief, maar ook voorzichtig. Want ja, alles dat klein is is bang voor groot. Wat teer is en weerloos, verdwijnt vaak snel.

Voor kinderen die alleen zijn of zich vervelen willen elfjes nog weleens opduiken. En zo begint ook dit verhaal...

HOOFDSTUK 1

Op een regenachtige dag zat Annemarie te mokken voor het raam. Haar moeder was stom en haar vader ook. Nooit vroegen ze haar eens hoe en wat. Het was altijd, “Annemarie, wat is het een lawaai. Ga jij maar eens nadenken hoe jij dit de volgende keer kunt voorkomen!”

Nooit werd dit tegen haar broertjes gezegd. Altijd moest zij maar zorgen dat er geen geluid uit die rotjongens kwam. Ze had er inmiddels al zo’n twintig keer over nagedacht hoe ze het kon voorkomen. Vandaag moest ze alweer naar boven. Volgens Annemarie moesten Martin en Robin maar eens naar boven gestuurd worden.

Ze staarde uit het raam. Plotseling zag ze iets glinsteren. Ze knipperde met haar ogen en keek nog eens. Ze tuurde naar de horizon om erachter te komen waar die glinstering vandaan kwam en zag... helemaal niets.

Ze draaide zich om en ging op bed liggen, waarna ze heel zachtjes hoorde tikken. Ze stond op

en keek opnieuw door het raam, maar ze zag helemaal niets.

En terwijl ze weer wilde gaan liggen, hoorde ze de deurbel. Het was Sophie.

‘Dag mevrouw Van den IJzige, is Annemarie misschien ook thuis?’

‘Annemarie is op haar kamer en heeft straf. Ze mag vandaag niet met vriendinnetjes spelen,’ antwoordde haar moeder onverbiddelijk, waarop ze de deur dichtsmeet.

Annemarie stond op, om even uit het raam te kijken. Het regende nog steeds. Sophie zwaaide naar haar. Annemarie zwaaide terug, waarna ze treurig op bed ging liggen. Opnieuw hoorde ze zacht getik. Ze ging rechtop zitten en keek naar het raam. Plotseling zag ze het. Er stond een klein figuurtje buiten in het raamkozijn. Ze liep er zachtjes naartoe en deed voorzichtig het raam open. Het leek wel een natgeregend klein vlindermensje. Ze leek een beetje op een elfje uit een sprookjesboek. Maar ja, die hadden altijd prachtig glinsterende vleugeltjes en een prachtig lijfje. En bovendien bestaan die niet.

Annemarie was overdonderd door wat ze zag. Ze opende snel het raam en pakte het rillende kleine vlindermensje op. Ze hield haar voorzichtig tegen zich aan.

‘Hallo! Ik ben Elferia, ik ben een elfje,’ zei het

natgeregende kleine vlindermensje. ‘Jij denkt natuurlijk dat dit niet kan, maar ik ben echt een elfje. Ik ben nogal ondeugend en wil vaak naar buiten. Ik luister dan niet naar wat de grote Vorssel heeft gezegd over het weer. Mag ik bij jou even opwarmen?’ zei het kleine elfje zacht.

Annemarie keek haar verbaasd aan. Ze wilde van alles weten, maar was ook een beetje bang dat haar moeder iets zou merken. Gelukkig hoorde ze haar broertjes opnieuw ruziemaken en was het zo lawaaiig, dat ze wel even met Elferia kon praten. ‘Hoezo heb je hier aangeklopt?’ vroeg Annemarie zacht.

‘Uhm, omdat ik dat zo voelde,’ zei Elferia met haar zachte stem.

‘Hoe bedoel je... zo voelde?’

‘Nou kijk, wij elfjes hebben er gevoel voor wanneer iemand een beetje alleen is of als er ergens iets misgaat. Het is onze taak om dan te helpen. Persoonlijk vind ik het ook wel belangrijk om een beetje lol te trappen.’

Annemarie keek naar Elferia, die met opgetrokken beentjes op bed zat.

‘Heb je misschien een nieuwe jurk voor me?’ vroeg Elferia zacht. ‘Ik heb het zo koud, ik moet eerst opwarmen voordat ik weer wat kan.’

Annemarie sprong op en zocht naar een klein poppetje dat ze op de verjaardag van Annabel had

gewonnen. Ze zocht tussen haar poppen en vond na een tijdje een glitterjurkje.

‘Nee, veel te groot,’ mompelde ze terwijl ze het even omhooghield. Elferia zat intussen te rillen op haar bed.

‘Ga anders even onder de dekens liggen,’ zei Annemarie zacht.

En dat was maar goed ook, dat ze dat gezegd had, want plotseling hoorde ze haar moeder naar boven stormen waarop de deur openzwaaide.

‘Mag ik vragen of je al hebt nagedacht waarom je hier bent? Weet je het al?’

‘Nee,’ stamelde Annemarie.

‘Nou, dan weet je het. Voor jou straf vanavond, verschrikkelijk kind dat je er bent! Zonder eten naar bed! Ik stuur je vader straks naar boven, dan kan hij met je praten. Zorg dat je die troep opruimt, anders zit je hier de hele week,’ vervolgde haar moeder terwijl ze naar een paar dingetjes op haar bureau wees.

Ze keek nog even rond in haar kamer en liep naar de deur. Annemarie wierp een korte blik op haar bed, maar zag dat er van Elferia niets te zien was.

Haar moeder pakte de deur vast en zei: ‘Je weet wat je te doen staat!’ Hierop trok ze de kamerdeur met een smak dicht.

‘Is dit jouw moeder?’ vroeg Elferia zachtjes

terwijl ze haar hoofdje boven de deken uitstak. ‘Verschrikkelijk!’

‘Ja,’ zuchtte Annemarie treurig.

‘Nou, dan weet ik wel waarom ik hier heb aangeklopt. Misschien kunnen we af en toe leuke dingen doen en er stiekem samen op uit gaan,’ zei Elferia ondeugend.

‘Waarom zit jij nu eigenlijk boven?’

‘Mijn broertjes Robin en Martin hadden weer eens ruzie. Vandaag om een nieuwe pen van mij. Daardoor was er te veel lawaai. En omdat ik dat niet wist te voorkomen werd ik naar boven gestuurd.’

‘Maar vraagt jouw moeder dan niet even wat er aan de hand is?’ vroeg Elferia met haar elfenstemmetje.

‘Nee, meestal vraagt ze dat niet.’

‘Ehm, dat is vreemd. Nou ja, zoals ik al zei, daarom heb ik bij je aangeklopt! Maar, uhm, niet tegen de grote Vorssel zeggen, oké?’

‘Dat is goed, maar wie is de grote Vorssel eigenlijk?’ vroeg Annemarie duidelijk, gezien de herrie die van beneden kwam.

Ze herinnerde zich wat ze aan het doen was.

Waar was het gelukspoppetje dat ze gewonnen had met koekhappen, op het verjaardagspartijtje van Annabel? Ze keek rond in de poppenhoek en bedacht dat het misschien wel in haar bureautje

lag, in een van de laatjes. Ze trok het eerste laatje open. Maar nee, niks. Vervolgens trok ze het tweede laatje open en daar lag het. Een smoezelig poppetje met een vaalrood jurkje aan. Dit was niet te groot dat zag je zo. Er zat ook nog een roze truitje onder, maar dat was vastgenaaid aan het poppetje. Annemarie pakte een schaar om de naadjes los te pulken en door te knippen. Na een poosje was het los.

‘Alsjeblieft, trek maar lekker aan.’

Elferia trok het snel aan. Het zag er grappig uit. Het was allemaal een beetje wijd en het jurkje was nogal kort en verder was het allemaal erg vaal. Het paste helemaal niet bij het mooie elfenhoofdje van Elferia. Haar kleine elfenknieljes, nog blauw van de kou, staken er een klein stukje onderuit.

‘Dank je, lekker warm,’ zei ze. ‘Ik moet alleen gaan, want ik moet op tijd terug zijn bij de grote Vorssel. Zal ik nog even voor wat eten zorgen, voordat ik ga?’

‘O, dat hoeft niet hoor,’ antwoordde Annemarie. ‘Ik heb geen honger, kijk maar.’

Ze liep naar haar kast om de bodem op te tillen; daaronder lag een rimpelige appel, een oude boterham met kaas, drie dropjes en een pakje kauwgom.

‘Bewaard van school. Ik ben vaker zonder eten

naar bed gegaan. Dat gaat goed. Bovendien maakt mijn moeder toch nooit wat eetbaars,’ zei Annemarie terwijl ze naar Elferia keek.

‘Oké, maar je moet me wel zeggen wanneer ik wat voor je kan doen,’ zei Elferia

‘Maar hoe doe ik dat dan?’

‘Wanneer ik dicht bij je ben, kan ik het gewoon horen. Wacht, ik geef je ook nog dit fluitje dan weet ik zeker dat ik je hoor.’ Elferia pakte een piepklein fluitje uit haar natgeregende jasje. Het fluitje glinsterde en er zaten vier streepjes op; een gouden, een zilveren, een paarse en een roze.

‘Wanneer je hierop blaast en je vinger op een van de lijntjes houdt, dan weet ik wat je bedoelt.’

‘Maar dan horen anderen het,’ zei Annemarie.

‘Nee, niemand kan elfenfluitjes horen zonder dat ze elfengehoor hebben.’

‘Ik dus ook niet?’

‘Wel wanneer je het fluitje in je hand hebt, maar verder niet. Als het nodig is, kunnen we de grote Vorssel wel een keer vragen om je absoluut elfengehoor te geven.’

‘Absoluut elfengehoor?’ vroeg Annemarie verbaasd. ‘Wat is dat?’

‘Dan kun je, zeg maar, altijd zelfs de meest fijne elfentoontjes en geluidjes horen. En dan weet je dus altijd waar ik ben.’

‘Wie is de grote Vorssel eigenlijk?’ vroeg Annemarie opnieuw.

Elferia keek een beetje ongemakkelijk opzij, en zei: ‘O ja, wat ik aan het vertellen was, is waarvoor de lijntjes op het elfenfluitje zijn. Je hebt dus goud voor wanneer je iets wenst; je denkt aan je wens en blaast op het fluitje, terwijl je je vinger op het gouden lijntje houdt. Dan heb je zilver, dat is voor wanneer je iets wilt voorkomen; bijvoorbeeld wanneer er iets gebeurt dat je niet leuk vindt, zoals naar je kamer gestuurd worden. Dan heb je de paarse glitterlijn, die is er wanneer je jezelf wilt laten verdwijnen. En dan heb je roze, die is er wanneer je in Elfenland wilt verschijnen.

Maar bedenk wel, hou je vinger nooit op meer dan één lijntje tegelijk. Let hier vooral goed op, want anders gebeuren er verschrikkelijke dingen. En vergeet vooral niet; om in Elfenland te verschijnen moet je eerst paars gebruiken. Anders ben je nog steeds hier te zien, maar je kunt niks doen. Mensen kunnen dan denken dat je gek geworden bent. Ik moet nu echt gaan. De eerste sterren verschijnen al aan de hemel, dan moet ik thuis zijn van de grote Vorssel. Nou dag Annemarie, tot ziens en als je me wilt zien blaas dan op je fluitje en houd je vinger op de gouden

lijn. Beloof me voorlopig nog even niet voor roze te kiezen. Ik moet de grote Vorssel eerst nog over jou vertellen.’

Elferia ging op de vensterbank staan en nadat Annemarie het raam opende, vloog ze weg. Al snel leek ze op een van de sterren in de lucht, waarna ze helemaal niet meer te zien was. Annemarie ging op bed zitten en vond het ongelooflijk wat er was gebeurd. Elfjes bestaan toch niet? Ze keek in haar hand. Ja, het was echt zo, ze had echt een fluitje vast... Een elfenfluitje! En op haar bed lag het kapotte gelukspoppetje. Zonder jurkje.

Zou het werken dit gekke glitterfluitje? vroeg Annemarie zich af terwijl ze haar fluitje bekeek. Ze legde haar vinger op het gouden lijntje en dacht aan een lekker roomijsje. Vervolgens blies ze zachtjes op het fluitje. Ze hoorde een fluittoontje als een zacht rinkelend belletje en zoef daar stond een fantastische ijscoupe. Annemarie keek haar ogen uit. Het had gewerkt. Normaal kreeg ze dit nooit.

“Veel te duur en nergens voor nodig”, zei haar moeder altijd. Maar wel lekker en zeker nu ze toch zonder eten op haar kamer moest blijven. Door alles had ze helemaal niet gemerkt dat haar vader al thuisgekomen was.

Plotseling hoorde ze hem roepen: ‘Ja, ja, Marina,

ik ga na het eten wel naar boven. Wat heb je gemaakt, schatje?’

‘Nee, ik heb liever dat je eerst even naar boven gaat. Annemarie was weer verschrikkelijk vandaag en dat ga jij haar maar eens even vertellen,’ zei haar moeder geïrriteerd.

‘Wat was er dan? Wat moet ik eigenlijk zeggen?’ antwoordde hij.

‘Nou gewoon, het gebruikelijke. Dat ze nu toch eens eindelijk moet zorgen dat het hier rustig is in huis. Ze is de oudste. En ik verwacht dat zij ervoor zorgt dat Martin en Robin zich gedeisd houden. Een beetje ruziën om een pen. Ik heb haar daarom zonder eten naar bed gestuurd en dat wordt niet veranderd. Heb je dat gehoord, Peter?’

‘Ja, ja, het is al goed,’ antwoordde hij geïrriteerd.

Ze hoorde dat haar broertjes opnieuw aan het stoeien waren. Haar moeder schreeuwde dat ze steeds meer op hun zus gingen lijken en of het nu toch eens afgelopen kon zijn.

Annemarie keek naar haar ijscoupe en beseftte dat ze nu toch wel heel snel iets moest doen.

Haar vader was al bijna boven.

Ze nam snel een grote lik, waarna ze het ijsje achter in haar kledingkast zette. Daar zou haar vader toch niet kijken. Ze deed de deur van haar

kledingkast dicht en draaide zich om. Ze was net op tijd, want daar stond hij al.

‘Annemarie, ik hoor dat je vandaag weer erg lastig bent geweest voor je moeder. Ze wil je voorlopig even niet meer zien. Voor jou dus geen eten vanavond,’ zei hij streng terwijl hij haar over zijn bril aankeek en zijn zorgelijke blik opzette.

Annemarie bedacht dat ze wel kon zeggen wat er werkelijk was gebeurd, maar ja, haar vader had nog nooit geluisterd. Bovendien had ze nu een elfenfluitje en een smeltend roomijsje in de kast staan.

‘Begrijp je dat?’ vroeg hij nog een keer.

Annemarie knikte.

Haar vader keek haar verbaasd aan. Meestal werd Annemarie boos, omdat ze het onterecht vond, maar op dit moment interesseerde het haar helemaal niet.

Hij keek haar nog een keer indringend aan om te zien of ze het werkelijk begrepen had, waarna ze hem nog een keer begrijpend toeknikte.

‘Je weet dat je zonder eten naar bed gaat?’ vroeg hij opnieuw, met enige verbazing in zijn stem.

‘Ja,’ zei ze en knikte nog een keer instemmend.

Opnieuw keek hij haar verbaasd aan.

‘Nou, je wordt dan toch eindelijk eens verstandig... en eindelijk groot, want wat

hebben wij veel te stellen gehad met jou. Oké, slaap lekker en niet spoken op de gang en laat je broertjes met rust. Geef je lieve vader nog een kus en dan je pyjama aan en naar bed.'

Annemarie gaf hem snel een kus en pakte haar pyjama onder haar kussen vandaan.

Haar vader rende hierop naar beneden en riep: 'Wat eten we nu lieverd? Ze heeft het trouwens begrepen hoor, voor het eerst geen ellenlange discussies. Volgens mij wordt ze nu toch eindelijk eens verstandig.'

'Weet je het zeker? Na alles wat we altijd met de kinderen te stellen hebben gehad. Het is nog steeds altijd wat. Ik word gek van al die herrie hier in huis. Ik verwacht gewoon meer van een groot meisje,' hoorde ze haar moeder zeggen. 'Het zou eens tijd worden ook hè, Peter?'

vervolgde haar moeder. 'We doen altijd zoveel voor onze kinderen en zij maar een stelletje onbehoorlijke lastpakken zijn. Als Annemarie nu toch eens het goede voorbeeld zou geven, dan zou dat eindelijk wat rust geven.'

Terwijl op de achtergrond haar broertjes opnieuw aan het ruziën waren, liep Annemarie zachtjes naar haar kast. Toen ze haar kledingkast opende moest ze wel een beetje lachen, want de fantastische ijscoupe was helemaal gesmolten en er dreef een klein parapluutje in. Grinnikend

haalde ze het uit de kast en ging op bed zitten. Vervolgens pakte ze haar fluitje en plaatste haar vinger voorzichtig op de zilveren lijn. Hierop wenste ze om alle herrie van beneden niet meer te horen en om alleen nog wat te horen wanneer het echt nodig was.

Nadat het heerlijk rustig werd, bekeek ze haar ijsje. Ze nam een klein hapje. Het was gesmolten ook nog steeds heerlijk. Zo lekker had ze in tijden niet gegeten. Voor ze het wist was het helemaal op.

Ze besloot haar pyjama aan te trekken en er lekker vroeg in te duiken om na te denken over wat haar vandaag was overkomen. Nog heel even mijn tanden poetsen en dan kan ik er lekker in, dacht ze. Zachtjes sloop ze de trap af naar de badkamer. Ze pakte haar tandenborstel.

Beneden liep haar moeder toevallig net de gang op, meteen riep ze naar boven: 'Annemarie wat ben je aan het doen? Had ik je niet gezegd om op je kamer te blijven.'

'Ik ga m'n tanden poetsen,' antwoordde ze.

'Oh,' antwoordde haar moeder bits, 'maar laat me niet merken dat je wat anders aan het doen bent.'

Annemarie zorgde dat ze zo snel mogelijk weer naar zolder verdween. Tevreden dook ze op bed. Wat een bijzondere dag was dit. En haar fluitje,

wat zou ze er voortaan allemaal mee kunnen doen? Er schoot van alles door haar hoofd. En wie was nu toch die grote Vorssel? Na een hele tijd viel ze met haar armen onder haar hoofd en het fluitje verstoppt in haar kussen in slaap, dromend over Elferia.

HOOFDSTUK 2

De volgende morgen werd Annemarie al vroeg wakker. Ze voelde zich heerlijk. Ze besloot zich meteen maar aan te kleden. Ze keek nog even snel in haar agenda.

Oeps helemaal vergeten, ze moest het dictee nog voorbereiden.

Ze pakte haar schrift en bekeek wat ze ook alweer precies moest doen. Terwijl ze door haar schrift bladerde voelde ze zich steeds onrustiger worden.

‘Maar ik heb natuurlijk ook een elfenfluitje,’ riep ze ingehouden, omdat ze niemand wilde wekken. ‘Ik kan natuurlijk ook wensen dat ik het al helemaal goed geleerd heb.’

Snel pakte ze haar fluitje. Voorzichtig hield ze haar vinger op het gouden lijntje, waarna ze wenste dat ze dictee nummer 19 al kende. ‘Zo, dat is ook weer gedaan,’ mompelde ze zachtjes. ‘Een beetje honger heb ik wel. Wat zal ik eens eten? Gek hoor, nu ik alles kan wensen. Eens